

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm09012026.33>

The Use of Fire by Ancient Tamils

Dr. C. Parameswari^{ID*},

Associate Professor, Center for Higher Research in Tamil,
Alagappa Government Arts College, Karaikudi - 3

*Correspondence: parameswaric699@gmail.com, Tel: +919976922605

Article Info

Received on 15-Jan-2026, Revised on 16-Jan-2026, Accepted on 29-Jan-2026, Published on 01-Feb-2026

ABSTRACT

Ancient Tamils understood that fire is produced by the friction of bamboos rubbing against one another, and they generated fire by churning wood with a fire-drill (theekadaikol). They used this fire to cook food. They roasted meat and placed it in a cooking pot to prepare meat-rice (oon soru). When sharing meat with others rather than consuming it alone, they roasted it over fire before distribution. They used sandalwood logs and the wood chips of the Ya tree as firewood. Kings set fire to fertile lands to capture enemy territories. Farmers lit firewood to protect their heaps of harvested paddy and to guard themselves against wild animals. Herdsmen generated fire using a fire-drill wherever they went to ward off the harsh cold. They also used the fire-drill to bore holes into bamboo to create flutes and played the Palai melody (Palai Pann). They baked earthenware in fire and lit bonfires in lighthouses to serve as navigational beacons.

KEYWORDS: *Making fire, Roasting in fire, Setting on fire, Lighting a fire/beacon.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

பண்டைத் தமிழரின் தீ பயன்பாடு

*முனைவர் சி.பரமேஸ்வரி,

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி,

காரைக்குடி - 3, மின்னஞ்சல்: parameswaric699@gmail.com, அலைபேசி எண்: 9976922605

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்டைத் தமிழர், மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் தீயுண்டாவதை அறிந்து தீக்கடைக் கோலால் மரத்தைக் கடைந்து தீ உண்டாக்கினர். இத்தகையத் தீயினைக் கொண்டு உணவு சமைத்தனர். ஊனைச் சுட்டு அவ்வூனை உலையிலிட்டு ஊன்சோறு ஆக்கினர். ஊனைத் தான் மட்டும் உண்ணாது பிறருக்கும் பகிர்ந்தளிக்குமிடத்து ஊனைத் தீயிட்டுச் சுட்டுப் பகிர்ந்தளித்தனர். தீயிட்டுக் கொளுத்துவதற்குச் சந்தன விறகு, யா மரத்தின் சக்கை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினர். மன்னர்கள் பகைப் புலங்களைத் தனதாக்கிக் கொள்வதற்காக விளைநிலங்களைத் தீயிட்டழித்தனர். உழவர், நெற்குவியலைப் பாதுகாக்கவும் விலங்குகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியும் விறகின்கண் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். இடையர்கள் தாம் செல்லுமிடங்களில் தீக்கடைக் கோலால் தீயை உண்டாக்கிக் குளிரின் கொடுமையைப் போக்கிக் கொண்டனர். தீக்கடைக்கோலால் மூங்கிலில் துளையிட்டுப் புல்லாங்குழலை உருவாக்கிப் பாலைப் பண்ணை இசைத்தனர். மட்கலங்களைத் தீயிட்டுச் சுட்டனர். கலங்கரை விளக்கத்தில் தீயிட்டு விளக்கேற்றினர்.

திறவுச் சொற்கள்

தீ உண்டாக்கல், தீயில் சுடுதல், தீயிட்டுக் கொளுத்தல், தீயிட்டு விளக்கேற்றல்.

முன்னுரை

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினராகிய பண்டைத் தமிழர் உலகமானது நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களின் கலவை என்பதை உணர்ந்தனர். அத்தகைய ஐம்பூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயினைத் தீக்கடைக்கோல் கொண்டு உருவாக்கினர். உணவு சமைத்தல், இறைச்சியைச் சுடுதல், பகைநாட்டை அழித்தல், குளிரைப் போக்கிக் கொள்ளல், விலங்கினங்களைப் பாதுகாத்தல், மூங்கில் துளையிடுதல், மட்கலங்களைச் சுடுதல், ஒளியுண்டாக்கல் ஆகிய செயல்களை மேற்கொள்ளத் தீயைப் பயன்படுத்தியமை குறித்து அறிவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

தீயை உண்டாக்கல்

தீக்கடைக்கோல் என்பது உராய்வு மூலம் தீயை உருவாக்கப் பயன்படும் சிறிய கோல். இச்சிறு கோலினை சிறுகுழியில் வைத்துச் சுற்றுவதன் மூலம் உராய்வை ஏற்படுத்தித் தீயை உண்டாக்கினர். இதனைத் 'தீக்கடைதல்' என்று அழைப்பர். மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் தீயுண்டாவது அறிந்து தீக்கடைக்கோலால் மரத்தைக் கடைந்து உராய்வை ஏற்படுத்தித் தீயை உண்டாக்கியதை,

“மரம்படு சிறுதீ”

(புறநா. 349; 6)

என்பது புலப்படுத்தும்.

உணவு சமைத்தல்

தீயைப் பயன்படுத்தி உணவு சமைத்ததை,

“சோறுபடுக்குந் தீயோடு”

(புறநா.20; 7)

என்பது உணர்த்தும். மேலும் களிற்று யானைகள், யா மரத்தின் நாரமைந்த அடிப்பகுதியை நீர்கசியும்படி உரித்து, அதனை மென்று சுவைத்துப் போட்ட சக்கையாகிய சுள்ளிகள், உப்பு வணிகர் உணவு சமைப்பதற்கு நெருப்பு மூட்டப் பயன்பட்டதை,

“.....யாஅத்து
நாரரை மருங்கின் நீர்வரப் பொளித்துக்
களிறுசுவைத் திட்ட கோதுடைத் ததரல்
கல்லா உமணர்க்குத் தீமூட் டாகும்”

(புறநா.257; 14-17)

என்பது விளக்கும். மரப்பட்டையின் சக்கைகள் எளிதில் தீப்பற்றும் இயல்பின. எனவே உணவு சமைத்தலின்போது யா மரத்தின் சக்கைகளைக் கொண்டு நெருப்பு மூட்டியதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

சூட்டிறைச்சி

புலியால் கொல்லப்பட்டு கைவிட்டுப் போன யானையின் ஊனை, பாலை நிலத்து மறவர் தம் கோலில் கோர்த்துக் கொண்டு செல்வர். எஞ்சிய ஊனை, உமணர் கூட்டம் தீக்கடைக் கோலால் உண்டாக்கிய சிறு தீயில் வாட்டி, அதனை உலையிலிட்டு ஊன்சோறு ஆக்கியதை,

“புலிதொலைத் துண்ட பெருங்களிற் றொழியூன்
கலிகெழு மறவர் காழ்கோத் தொழிந்ததை
ஞெலிகோற் சிறுதீ மாட்டி யொலிதிரைக்
கடல்விளை யமிழ்தின் கணஞ்சா லுமணர்
சுணைகொ டநீர்ச் சோற்றுலைக் கூட்டும்”

(அகநா.169; 3-7)

என்பது புலப்படுத்தும்.

முள்ளம்பன்றியைக் கொன்ற வீரர், ஒரு மரத்தின் கோல்களால் அமைக்கப்பட்ட கட்டுக் கதவினையுடைய தங்கள் இல்லங்களின் முன்பு, உடும்பை அறுத்து அதன் தசையை யாவருக்கும் பகுத்துத் தருவதற்காகத் தீயை மூட்டி, அதில் உடும்பினை வாட்டினர்.

“முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொ லாடவர்
உடும்பியு தறுத்த வொடுங்காழ்ப் படலைச்
சீறின் முன்றிற் கூறுசெய் திடுமார்
கொள்ளி வைத்த”

(புறநா.325; 6-9)

என்பதில் உடும்பின் இறைச்சியும் நிணமும் மக்களுடம்பிற்கு வலிமை தருவது. இத்தகைய உடும்பினைப் பற்றிக் கொண்டு வந்த வேட்டுவர், அதனைத் தம் முன்றிலில் வைத்து அவ்வூனைச் சுட்டுத் தம்மவரிடையே கூறு செய்து கொள்ளல் இயல்பு. எனவே, வேட்டுவர்,

ஊனைத் தீயிட்டுச் சுட்டுப் பகிர்ந்தளித்தமை புலனாகிறது.

மாந்தோலின் மேல் பரப்பி, உலர வைத்த திணையரிசியைக் காட்டுக்கோழியும் இதற்பறவையும் கவர்ந்துண்ட நிலையில் அவற்றை அகப்படுத்தினர். பிறகு இவற்றைச் சந்தனக் கட்டையாலாகிய நெருப்பில் சுட்டு, துண்டு துண்டாக அறுத்து ஆரல்மீனின் நாற்றமும் உடன்கமழ்ச் சுற்றத்தாரோடு இனிதுண்டமையை,

“மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி
கானக் கோழியொ டிதல்கவர்ந் துண்டென
ஆர நெருப்பி னார னாறத்
தடிவார்ந் திட்ட முழுவள் னாரம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினி தருந்தி”

(புறநா.320; 10-14)

என்பது உணர்த்தும். சந்தனமரம் நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் மிக்கது. இத்தகையச் சந்தன விறகினைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, அதில் இறைச்சியைச் சுட்டு உண்பதால் மணமும் இனிமையும் உண்டாகும்.

பகைப்புலங்களை அழித்தல்

போர் நுணுக்கமறிந்த படைத் தலைவர்கள், போர்க்களம் புகுந்து போரிடாமல் பெறும் வெற்றியையே விரும்புவர். அவ்வாறின்றிப் போர்க்களம் புகுந்து, போராடிப் பகைவர் படையையும் அழித்துத் தன் படையின் ஒரு பகுதியையும் பலி கொடுத்துப் பெறுவதை வெற்றியாக மதியார். பகைவர் படைக்குப் பணிந்து போவது நன்றென்ற நினைப்பு அந்நாட்டவர் உள்ளத்தில் உண்டாவதற்கான வழி வகைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். எனவே “அந்நாட்டவர் உடைமைகளாம் விளை வயல்களுக்கும் வாழிடங்களுக்கும் தீ மூட்டுவதாலும், உண்ணு நீர் நிலைகளில் தன் போர்க் களிறுகளைப் போக்கிச் செருக்கிப் பாழாக்குவதாலும், அந்நாட்டுக் காவலனின் காவல் மரத்தைத் தன் களிறுகளைக் கொண்டு வேரோடு பறித்துச் சாய்ப்பதாலும், நீர் நிலைகளின் கரைகளை அழித்து, வெள்ளப் பெருக்கோடச் செய்வதாலும் அந்நாட்டு மக்கள் உள்ளத்தில் அச்சம் எழப் பண்ணுவர். அவ்வகையால், வீடு இழந்தும், வாழ்விழந்தும், உண்பொருள் இழந்தும், உண்ணுநீர் இழந்தும் அழித் தொடங்கிய மக்கள், தம் வாட்டத்தை நாடாளும் வேந்தனால் மாற்ற இயலாது என அறிந்து, வந்த படையாளர் வேண்டுவ கொடுத்து அவர்வழி நின்று விடுவர். நாட்டு மக்கள் செயல் அதுவாகிய பின்னர், நாடாள்வோன் மட்டும் பணியாதிருப்பது இயலாது; அவன் தானே வந்து பகைவன் தான் பணிந்து போவான்.”¹ இச்செய்தியைத் தொல்காப்பியம்,

“எரிபரந்து எடுத்தல்”

(தொல்.புறத்.7; 1)

என்று குறிப்பிடும். இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், “(பகைவரது நாடு) எரி பரந்து கிளர்தல்”² என்று குறிப்பிடுவர். க.வெள்ளைவாரணன், “பகைவர் நாட்டினைத் தீக்கொளுவுதலால் எரிபரந்து கிளர்ந்தெழச் செய்தலும்”³ என்பர்.

விரைவாகச் செல்லும் குதிரையுடன் கேடயங்களைப் பரப்பியவாறு போர் முனை கலங்குமாறு படை சென்றது. பகைவர்தம் வீடுகளை இடித்து, வீட்டில் பொருந்திய மரங்களே விறகாகத் தீ மூட்டியது. ஒளி உண்டாகுமாறு நாட்டில் எரிகின்ற தீயானது ஞாயிற்றின் சிவந்த கதிர் போலத் தோன்றும். மருதநிலம் பாழாகுமாறு காவலுடைய நல்ல நாட்டை ஒளியையுடைய தீயில்

எரித்தமையை,

“வினைமாட்சிய விரைபுரவியொடு
மழையுருவின் தோல்பரப்பி
முனை முருங்கத் தலைச் சென்றவர்.....
மனைமரம் விறகாகக்.....
எல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கம்
செல்குடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரிற் றோன்றப்.....
..... பனை பாழாக
ஏம நன்னா டொள்ளொரி யூட்டினை”

(புறநா.16; 1-3, 5, 7-8, 16-17)

என்பது உணர்த்தும். “போர் நிகழுமிடத்துப் பகைவர் நாட்டு வினைவயல்களைக் கெடுப்பதும், நீர்நிலைகளைச் சிதைத்தழிப்பதும், நெல், கரும்பு, முதலியன விளையும் மருத நிலங்களைப் பாழ் செய்வதும், மக்கள் குடியிருக்கும் ஊர்களைத் தீயிட்டழிப்பதும், அவர்தம் பொருளைச் சூறையாடுவதும்”⁴ உண்டு.

பகைவர் நாட்டைக் கொள்ளும் காலத்தில் அகன்ற இடத்தையுடைய பெரிய ஊரைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துதல் உண்டு.

“..... பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலை.....
நனந்தலைப் பேரு ரெரியு நக்க”

(புறநா. 57; 5,7)

இவற்றால் பகைப்புலங்களை அழித்து பகை நாட்டைத் தனதாக்கிக் கொள்வதற்குத் தீயிட்டு அழித்தமை புலனாகிறது.

பாதுகாத்தல்

களத்து மேட்டில் நெல்லைக் காவல் செய்வோர், பிற உயிர்களிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாக்கவும், நெற்குவியலைப் பாதுகாக்கவும் காய்ந்த விறகுகளின்மீது தீயிட்டுக் கொளுத்துதல் உண்டு. அவ்வகையில் ஐவனம் நெல்லைக் காப்பார் காவற்கு இடப்பட்ட தீயினை,

“ஐவனங் காவலர் பெய்தீ”

(புறநா.172; 6)

என்பது புலப்படுத்துதல்.

இடையர், கார்கால நள்ளிரவின்போது செம்மறியாட்டின் கூட்டத்தினைப் பாதுகாக்க வேண்டி, தீக்கடைக் கோலாலே கடைந்து எடுத்த சிறிய தீப்பொறியினை விறகின்கண் பொருந்தக் கொளுவிவிட்டு எரியுமாறு செய்ததை,

“பருவஞ் செய்த பானாட் கங்குல்
ஆடுதலைத் துருவின் தோடே மார்ப்பக
கடைகோற் சிறுதீ அடை மாட்டி”

(அகநா.274; 3-5)

என்பது உணர்த்தும். பெரும்பாலான விலங்குகள் நெருப்பைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும். ஏனெனில் அது ஆபத்தான, கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு சக்தி. நெருப்பானது காயம், மரணம் மற்றும் வாழ்விட

இழப்பு ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தும். விலங்குகளால் நெருப்பைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. எனவே பிற விலங்குகளால் தீங்கு நேராமைக் காக்கும் பொருட்டு விறகின்கண் தீயிட்டுக் கொளுத்தியுள்ளனர்.

கடலில் சென்று மீன்களைப் பிடித்த வளைந்த படகுகளையுடைய பரதவர் மீன்களைக் கொண்டு வந்தனர். அவற்றை மணல் பரந்த கரையின்கண் குவித்தனர். பின்பு மீன் கொழுப்பாலாகிய நெய்யை வார்த்து, கிளிஞ்சிலை அகலாகக் கொண்டு ஏற்றிய சிறுசுடரையுடைய விளக்கொளியில் துயின்றதை,

“நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுத்திமிற் பரதவர்
கொழுமீன் கொண்டியர் அழிமணல் குவைஇ
மீனெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
சிறுதீ விளக்கில் துஞ்சம்”

(நற்.175; 1-4).

என்பது விளக்கும். மீனின் கொழுப்பிலிருந்து நெய்யெடுத்து அதனை விளக்கிற்கு எண்ணெயாகப் பயன்படுத்தினர். பரதவர் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டியும் மீனுணங்கலைக் கவரவரும் உயிரினங்களிடமிருந்து காக்க வேண்டியும் சுடர் விளக்கேற்றினர்.

தீக்காய்தல்

கார்காலத்தில் இடையன், தீக்கடைக்கோல் முதலிய கருவிகள் இடப்பெற்ற சிறு பையைத் தோற்பைக்குள் வைத்து வாயைச் சுருக்கிக் கட்டினான். பின்பு அவற்றைப் பனையோலையால் பின்னப்பட்ட பாயொடு சேர்த்துக் கட்டி முதுகிடத்துச் சுமந்து சென்றதை,

“ஞெலிகோற் கலப்பை அதனொடு சுருக்கிப்
பறிப்புறத் திட்ட பால்நொடை இடையன்”

(நற்.142; 3-4)

என்பது சுட்டும். கார்காலத்தில் இடையர்கள், சிறுசிறு சுள்ளிகளைப் பொறுக்கி ஓரிடத்தில் குவித்து தீக்கடைக்கோல் கொண்டு அதில் நெருப்புண்டாகி அதன் அருகிலிருந்து குளிரின் கொடுமையைப் போக்கிக் கொண்டனர்.

மூங்கிலில் துளையிடுதல்

கன்றுகளைப் பெரிதும் விரும்புகின்ற இடையர், பசுத்திரள்களுடன் காட்டில் தங்கினர். அப்போது நுண்ணிய புகை கமழுமாறு தீக்கடைக்கோல் கொண்டு கையால் கடைந்து தீ உண்டாக்கினர். அக்கொள்ளியால், மூங்கில் குழலில் துளையை உண்டாக்கி அப்புல்லாங்குழலை ஊதிப் பாலைப் பண்ணை இசைத்தனர்.

“கன்றமர் நிரையொடு கானத் தல்கி
அந்நு ணவிர்புகை கமழக் கைமுயன்று
ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறல் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தோட்ட கருத்துளைக் குழலின்
இன்றீம் பாலை”

(பெரும்பா. 176 - 180)

என்பதில் “புகை கமழ்தல் என்றது தீக்கடையும் பொழுது தீத்தோன்று முன்னர் மணக்கும் புகை மணத்தை”.⁵ ஞெலிகோல் என்பது “தீக் கடையப்படுங் கோல்”.⁶ ஞெகிழி என்பது “தீக்கடையங் கோல்”.⁷ இன்றும் பாலை என்பது “மிகவும் இனிமையுடைய பாலைப்பண் என்றவாறு”⁸ என்பர். கோவலர்கள், தீக்கடைக்கோலால் தீயை உண்டாக்கத் தீக் கடையும்போது தீ உண்டாவதற்கு முன்பு முதலில் மணத்துடன் புகை எழும். பிறகு தீக்கடைக்கோலால் தீயை உண்டாக்கி, அக்கொள்ளிக்கடையைக் கொண்டு மூங்கிலில் துளையிட்டு புல்லாங்குழலை உருவாக்கினர். அதில் மனம், அடிக்கடி மாறும் இயல்புடையதாக்கலின் மிகவும் இனிமையுடைய பாலைப் பண்ணை இசைத்தனர்.

மட்கலங்களை உருவாக்குதல்

சூளையையுடைய அகன்ற இடத்திலுள்ள பழைய ஊரின்கண் கலம் வணைந்து மட்கலங்களைச் சுடுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட பெரிய சூளைகளிலிருந்து புகை எழுந்ததை,

“இருடிணிந் தன்ன குருஉத்திரட் பருஉப்புக்கை
அகலிரு விசும்பி னூன்றுஞ் சூளை
நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய்”

(புறநா.228; 2-4)

“கலஞ்சுடு புகையில்”

(அகநா.308; 6)

என்பன புலப்படுத்தும். சூளைகளில் மட்கலங்களைத் தீயிட்டுச் சுட்டமை புலனாகிறது.

கலங்கரை விளக்கம்

இரவில் கப்பல்கள் திசைமாறிச் செல்லாமல் இருக்கும் பொருட்டு அமைக்கப்பெறும் கலங்கரை விளக்கத்தைப் போன்று பண்டைக் காலத்திலும் துறைமுகக் கடற்கரையில் கலங்கரை விளக்கம் இருந்துள்ளது. மாடத்து உச்சியில் இரவுக்காலத்தில் கொளுத்தப்பட்ட விளக்கு நெகிழ்ந்து கடலில் திசைதப்பி ஓடும் மரக்கலங்களை அழைக்கும் விதத்தில் அமைந்திருந்ததை,

“..... மாடத்து

இரவின் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஞெகிழி
உரவுநீ ரழுவத் தோடுகலங் கரையும்”

(பெரும்பா. 348 - 350)

என்பது விளக்கும். கலங்கரை விளக்கம் இருக்கும் கட்டிடம் ஏனைய கட்டிடங்களிலிருந்து உயர்ந்திருந்தது. மடத்துச்சியில் இரவின்கண் கலங்கரை விளக்கம் ஏற்றப்பட்டது. இது ஏனைய விளக்குகளைவிடப் பெரிதும் ஒளியுடையதாகத் திகழ்ந்தது. திசை மாறிச் செல்லாமல் மரக்கலங்களை அழைத்தற் பொருட்டு கலங்கரை விளக்கத்தில் தீயிட்டு விளக்கேற்றப்பட்டது.

முடிவுரை

பண்டையத் தமிழர் தீக்கடைக்கோல் கொண்டு தீயுண்டாக்கித் தங்களின் வாழ்வியல் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கா.கோவிந்தன், பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, பக்.119-120.
2. க.வெள்ளைவாரணன் (ஆ.உ.), தொல்காப்பியம் புறத்திணை இயல் உரைவளம், ப.97.
3. மேலது, ப. 111
4. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, புறநானூறு, தொகுதி - 1, பக்.83-84.
5. பொ.வே.சோமசுந்தரனார், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (முதற்பகுதி), ப.60.
6. மேலது,
7. மேலது,
8. மேலது,

துணைநூற்பட்டியல்

- [1.] சோமசுந்தரனார், பொ.வே., அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, முதற் பதிப்பு; 1970, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [2.] மேலது, அகநானூறு, மணிமிடை பவளம், நித்திலக்கோவை, மறுபதிப்பு; 1974, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், 1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.
- [3.] மேலது, பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (முதற்பகுதி), மறுபதிப்பு; 1973. திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், 1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1
- [4.] துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும், பாகம்-1, முதற்பதிப்பு; 2010, பூம்புகார் பதிப்பகம், 127 (ப.எண்.63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே), சென்னை - 600 108.
- [5.] மேலது, புறநானூறு, தொகுதி-1, முதற்பதிப்பு; 2009, பூம்புகார் பதிப்பகம், 127 (ப.எண்.63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே), சென்னை - 600 108.
- [6.] மேலது, புறநானூறு, தொகுதி-2, முதற்பதிப்பு; 2010, பூம்புகார் பதிப்பகம், 127 (ப.எண்.63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே), சென்னை - 600 108.
- [7.] வெள்ளைவாரணன், க. (ஆ.உ.), தொல்காப்பியம் புறத்திணை இயல் உரைவளம், முதற்பதிப்பு; 2001, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை- 625 021.

*I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work